

PM 2018:25 RV (Dnr 110-1775/2017)

Förbättrat genomförande av två direktiv på avfallsområdet

Remiss från miljö- och energidepartementet

Remisstid den 14 februari 2018

Borgarrådsberedningen föreslår att kommunstyrelsen beslutar följande.

1. Remissen besvaras med hänvisning till vad som sägs i stadens promemoria.
2. Paragrafen justeras omedelbart.

Föredragande borgarrådet Katarina Luhr anför följande.

Ärendet

EU-kommissionen har påtalat brister i det svenska genomförandet av direktiv 2008/98/EG om avfall. I promemorian, från miljö- och energidepartementet, föreslås ett antal ändringar och förtydliganden i den svenska avfallslagstiftningen för att komma till rätta med bristerna.

EU-kommissionen har också framfört synpunkter på Sveriges genomförande av direktiv 2012/19/EU om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning. I promemorian föreslås därför också vissa ändringar i förordningen (2014:1075) om producentansvar för elutrustning. Miljö- och energidepartementet har remitterat promemorian till staden för yttrande.

Beredning

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret, miljö- och hälsoskyddsnämnden och Stockholms Stadshus AB. Miljöförvaltningen har inkommit med ett kontorsyttrande.

Stadsledningskontoret välkomnar förändringarna och anser att bestämmelserna i flera fall blir mer tydliga och förutsägbara samt välkomnar övergångsbestämmelser vad gäller utökad anmälningsplikt för vissa verksamheter och för tillsynsmyndigheterna.

Miljöförvaltningen är positiv till författningsförslagen men framför vissa kommentarer på behov av förtydliganden. Förvaltningen lyfter även att det är bra om masshantering förenklas. Ytterligare en synpunkt är att den nuvarande avfallslagstiftningen inte är – trots att den är tämligen nyskriven – förberedd för sådana tjänster som bygger på tillämpning av ny digital teknik.

Stockholms Stadshus AB har inte något att invända mot de föreslagna förändrade författningsförslagen.

Mina synpunkter

Remissen gäller ramdirektivet för avfall samt elutrustningsdirektivet. Det är på det stora hela bra klargöranden.

Gällande ramdirektivet för avfall noterar jag att Naturvårdsverket kommer att få i uppdrag att utreda vilka verksamheter som kan ges undantag från kravet på tillståndsprövning enligt avfallsdirektivet. Det vore positivt om detta kunde förenkla för hantering av byggnads- och rivningsmassor vilket kan ge stora klimatnyttor och mer miljöanpassad masshantering.

Gällande regelbunden tillsyn hos den som bedriver yrkesmässig verksamhet där farligt avfall uppkommer är det viktigt att gränsen klargörs för när regelbunden tillsyn krävs. Hos i princip alla som bedriver yrkesmässig verksamhet uppkommer någon form av farligt avfall, om inte annat datorer, lysrör och liknande farligt avfall.

Gällande digitala företag som förmedlar tjänster uppstår ett glapp i lagstiftningen. Jag menar att detta behöver tas hänsyn till. En positiv delningsekonomi ska inte hindras av lagstiftning som släpar efter. Däremot ska krav ställas på miljömässig hantering och uppföljning av att avfallet tas om hand på rätt sätt. Den nuvarande avfallslagstiftningen är – trots att den är tämligen nyskriven – inte förberedd för sådana tjänster som bygger på tillämpning av ny digital teknik. Det skulle behövas en särskild översyn av hur bestämmelserna i 15 kap. miljöbalken kan tillämpas på sådana verksamheter där avsikten i första hand är att koppla ihop privatpersoner som vill få en tjänst respektive utföra tjänsten och där återbruk och avfall hanteras i samma system utan någon egentlig åtskillnad.

Det är därför viktigt att begrepp som ”yrkesmässigt transporterar” och ”yrkesmässigt samlar in” förklaras i tillsynsvägledning för att tydliggöra vilka företag som omfattas av regelbunden tillsyn. I detta sammanhang är det av stor vikt att den som hanterar avfall för behandling eller transport kan garantera att avfallet tas om hand på rätt sätt.

Gällande elutrustningsdirektivet har jag inga övriga synpunkter.

Jag föreslår att borgarrådsberedningen föreslår att kommunstyrelsen beslutar följande.

1. Remissen besvaras med hänvisning till vad som sägs i stadens promemoria.
2. Paragrafen justeras omedelbart.

Stockholm den 1 februari 2018

KATARINA LUHR

Bilaga

Remissen

Borgarrådsberedningen tillstyrker föredragande borgarrådets förslag.

Remissammanställning

Ärendet

I promemorian föreslår miljö- och energidepartementet ett antal ändringar i miljöbalken, och i förordningar som är meddelade med stöd av miljöbalken, i syfte att förbättra det svenska genomförandet av EU-direktivet (2008/98/EG) om avfall.

I promemorian föreslås även ändringar i förordningen (2015:1075) om producentansvar för elutrustning för att förbättra Sveriges genomförande av EU-direktiv (2012/19/EU) om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning.

Ändringarna föranleds av att EU-kommissionen har framfört kritik mot Sveriges implementering av direktiven i svensk lagstiftning. De föreslagna ändringarna avser att rätta till bristerna.

De föreslagna ändringar som är kopplade till avfallsdirektivet rör i huvudsak verksamheter som behandlar avfall (lagring, återvinning och bortskaffande av avfall) genom att kraven förtydligas och i viss mån utökas. Det gäller bland annat:

- förtydliganden om vissa krav på hur avfall ska hanteras och på kretsen av vilka som berörs av kraven (inte enbart ”innehavaren” av avfallet utan även ”den som innehar eller annars hanterat” avfallet).
- förtydligande av ökade krav för att utfärda tillstånd att bedriva verksamhet för behandling av avfall.
- införande av krav på tillståndsansökan för verksamheter som ska bedriva behandling av avfall, samt förtydligande av krav på innehållet i en ansökan och i beslutet om tillstånd för detta. Naturvårdsverket kommer att få i uppdrag att utreda vilka verksamheter som kan ges undantag från kravet på tillståndsprövning.

Vidare föreslås bland annat:

- införande av krav på regelbundna tillsynsbesök hos den som yrkesmässigt hanterar avfall eller bedriver en yrkesmässig verksamhet där farligt avfall uppkommer.
- införande av krav på vad tillsynsmyndigheten ska kontrollera vid tillsyn av den som yrkesmässigt samlar in eller transporterar avfall.
- förtydligande av krav på kontroll när avfall lämnas till någon annan för hantering.

Ändringarna som föreslås i förordningen om producentansvar för elutrustning innebär att definitionen av konsumentelavfall förtydligas, så att det framkommer att man vid bedömningen av vad som är konsumentelavfall ska ta hänsyn till den kvantitet avfall som har uppstått. Vidare föreslås att begreppen ”avfallsförebyggande åtgärder”, ”återvinna avfall” och ”behandla avfall” ska ha samma betydelse som i 15 kap. miljöbalken. En upplysningsbestämmelse med hänvisning till bestämmelser om ekodesign införs.

Ändringarna avseende genomförandet av elutrustningsdirektivet föreslås träda i kraft den 1 mars 2018 och ändringarna som avser genomförandet av avfallsdirektivet föreslås träda i kraft den 1 september 2018.

Beredning

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret, miljö- och hälsoskyddsnämnden och Stockholms Stadshus AB. Miljöförvaltningen har inkommit med ett kontorsyttrande.

Stadsledningskontoret

Stadsledningskontorets tjänsteutlåtande daterat den 23 januari 2018 har i huvudsak följande lydelse.

Stadsledningskontoret ställer sig positivt till de föreslagna ändringarna, som kommer att bidra till att i högre grad uppnå avfallsdirektivets syfte att skydda miljön och människors hälsa. Förutom att Sverige undviker risken att bli stämde av EU-kommissionen innebär förändringarna i många fall förtydliganden som underlättar tillämpningen av bestämmelserna för provnings- och tillsynsmyndigheter. Även för verksamhetsutövarna blir bestämmelserna i flera fall tydligare och mer förutsägbara, vilket stärker rättssäkerheten.

Det är välkommet att det införs övergångsbestämmelser vad gäller utökad anmälningsskyldighet för vissa verksamheter och för tillsynsmyndigheterna (kommunerna) som ska handlägga det ökade antalet anmälningar.

Det föreslagna kravet på regelbundna tillsynsbesök hos verksamhetsutövare som hanterar avfall och där farligt avfall uppkommer bedöms innebära en ökad arbetsbelastning för kommunerna. I Stockholms stad finansieras den ökade kostnaden för tillsynen genom tillsynsavgifter som motsvarar självkostnaden.

Stadsledningskontoret föreslår att kommunstyrelsen anser remissen besvarad med vad som sägs i stadsledningskontorets tjänsteutlåtande.

Miljöförvaltningen

Miljöförvaltningens tjänsteutlåtande daterat den 9 januari 2018 har i huvudsak följande lydelse.

Synpunkter på förslag till förändringar för att förbättra genomförandet av ramdirektivet om avfall

1. Hantering av avfall

Artikel 13 i avfallsdirektivet anger att avfallshantering ska ske utan risk för vatten, luft, växter och djur, utan buller- och lukt-olägenheter och utan att den påverkar landskapet eller områden av särskilt intresse. Kommissionen påtalar att dessa specifika krav på avfallshanteringen inte finns i den svenska avfallslagstiftningen.

Kommissionen påtalar också att artikel 15.1 i avfallsdirektivet inte har genomförts korrekt eftersom kravet på att hantera avfallet bara träffar innehavaren. Kravet på en korrekt hantering träffar därmed inte t.ex. handlare eller verksamheter som be-handlar avfallet. Inte heller kommunerna träffas av kravet.

Förslag till ändring

15 kap. 11 § miljöbalken kompletteras med de specifika kraven på hur avfallshantering ska ske. Den som innehar avfall föreslås bytas ut till den som innehar eller annars hanterar avfall.

Synpunkter

Förslaget till ändring i 15 kap. 11 § innebär att kraven på avfallshanteringen utformas som skarpa ”skall-krav”, i enlighet med art. 13 i direktivet. Sverige har tidigare betraktat direktivet som fullt genomfört genom den nuvarande lydelsen och det är därför oklart om ändringen är avsedd att i praktiken innebära en annan tillämpning än idag. Utgångspunkten måste ändå vara att förslaget ska få fullt genomslag genom sin ordalydelse.

All miljöfarlig verksamhet innebär emellertid en risk för miljö- och hälsopåverkan men

riskerna ska minimeras med stöd av de allmänna hänsynsreglerna i 2 kap. miljöbalken. Riskerna torde dock aldrig helt kunna elimineras. Det kan därför finnas skäl att påpeka även avfallslagstiftningen omfattas av 2 kap. 7 § miljöbalken. En sådan rimlighetsavvägning vid tillämpning av den föreslagna 15 kap 11 § miljöbalken torde inte stå i strid med direktivet, som ju på flera ställen – t ex i artikel 1 – har bestämmelser som ger stöd för en sådan tolkning.

Att byta den som ”innehar” avfallet till den som ”innehar eller annars hanterat” avfallet är bra eftersom det förtydligar vad som menas.

2. Biprodukter

Kommissionen har anfört att kravet på den fortsatta användningen ska vara säkerställd, något som inte framgår av den svenska lagstiftningen.

Förslag till ändring

Bestämmelsen om biprodukter ska få en utformning som ligger närmare artikel 5 i avfallsdirektivet. I den nuvarande svenska bestämmelsen anges att ett ämne eller föremål *ska* anses vara en biprodukt under vissa förutsättningar. Detta föreslås ändrat till att det *kan* vara en biprodukt. Lydelsen av bestämmelsen före-slås också ändras så att det ska vara *säkerställt* att ämnet eller föremålet kommer fortsätta användas.

Synpunkter

Nämnden har inga synpunkter.

3. Krav för att tillåta verksamheter för behandling av avfall

Kommissionen har bedömt att kravet i artikel 23.3 i avfalls-direktivet på att tillstånd inte ska utfärdas om metoden för lag-ring, återvinning och bortskaffande av avfall är oacceptabel ur miljöskyddssynpunkt inte har genomförts på rätt sätt.

Förslag till ändring

Förslaget är att införa en bestämmelse i 9 kap. miljöbalken med ett uttryckligt krav på att en tillstånds- eller anmälningspliktig verksamhet för behandling av avfall endast får tillåtas om be-handlingen uppfyller kraven på hantering av avfall i den före-slagna ändrade 15 kap. 11 § miljöbalken. Dessa krav innebär att hanteringen av avfall ska ske utan risk för vatten, luft, växter och djur, utan buller- och luktolägenheter och utan att den på-verkar landskapet eller områden av särskilt intresse.

Synpunkter

Se synpunkter på punkt 1.

Förutsättningarna att klara kraven i 15 kap. 11 § är i stor utsträckning avhängig av verksamhetens lokalisering. Det bör därför noteras att planläggning av mark enligt 2 kap. 9 § plan- och bygglagen (2010:900) inte får ske på ett sätt som kan medföra ”fara för människors hälsa och säkerhet eller betydande olägenhet på annat sätt”. Kravnivån är således en helt annan i plan- och bygglagen än i förslaget till 15 kap. 11 §. Det bör utredas hur kraven enligt plan- och bygglagen respektive miljöbalken kan samordnas.

4. Tillståndsdomars innehåll

Kommissionen har påpekat att artikel 23.1 f i avfallsdirektivet inte har genomförts korrekt i svensk rätt. Det saknas ett uttryckligt krav på att tillstånd för att behandla avfall vid behov ska innehålla bestämmelser om avslutande och efterbehandling.

Förslag till ändring

Bestämmelserna om vad en dom, som omfattar tillstånd till en verksamhet som återvinner eller bortskaffar avfall, ska innehålla kompletteras. En sådan dom ska innehålla tekniska krav och ev. övriga krav som är relevanta för platsen, uppgift om skyddsåtgärder och andra försiktighetsmått som behövs samt åtgärder som behövs ifråga om avslutning av verksamheten och efterbehandling.

Synpunkter

Nämnden antar att ovanstående gäller för verksamheter som är tillståndspliktiga. Nämnden har inga synpunkter eftersom änd-ringen inte medför ändring av gällande praxis vid tillstånds-prövning.

5. Prövningsplikt för behandling av avfall

Enligt artikel 23.1 i avfallsdirektivet ska alla verksamhetsutövare som har för avsikt att behandla avfall ha ett tillstånd som ska innehålla vissa uppgifter.

Förslag till ändring

Den myndighet som handlägger ett anmälningssärende som avser en verksamhet som behandlar avfall ska meddela före-läggande om vissa försiktighetsmått. Lagstiftningen ska också precisera vad en anmälan om att behandla avfall ska innehålla. Dessa krav ska även gälla befintliga verksamheter där en anmälan redan gjorts.

Synpunkter

Om ändringen gäller företag som behandlar avfall så omfattas inte de som anmält lagring av avfall. Men om alla som hanterar avfall omfattas så blir det ett stort antal som ska få nya beslut. Det behövs tillsynsvägledning som pekar ut för vilka verksamhetskoder i miljöprövningsförordningen kravet på en ny anmälan gäller. Det behöver också förtydligas vad som gäller för verksamheter som har anmält lagring av avfall men som också behandlar avfall i en icke anmälningsskyldig omfattning.

6. Uppdrag till Naturvårdsverket om undantag från prövningsplikten

Enligt artikel 23.1 i avfallsdirektivet ska alla verksamhetsutövare som har för avsikt att behandla avfall ha ett tillstånd som ska innehålla vissa uppgifter.

Förslag till åtgärd

För att säkerställa att kravet på tillstånd i artikel 23 i avfalls-direktivet är korrekt genomfört i svensk rätt ska en översyn av regelverket i dessa delar göras. Regeringen har gett Natur-vårdsverket i uppdrag att se över vilka verksamheter som kan undantas från tillstånds- och anmälningsskyldighet och istället omfattas av allmänna hanteringsregler. Naturvårdsverket får också i uppdrag att utreda om vissa verksamheter som idag omfattas av krav på tillstånd eller anmälan kan undantas.

Synpunkter

Uppdraget föreslås bli med hänsyn till vad Trafikverket anfört om att den nuvarande lagstiftningen innebär att verket tvingas till en hantering av massor som inte är miljömässigt motiverad. Samma problematik finns inom andra infrastrukturprojekt i Stockholm och det är bra om Naturvårdsverket får det föreslagna uppdraget så att masshantering förenklas och att största möjliga miljönytta kan åstadkommas i infrastrukturprojekten.

7. Bemyndigandet att meddela föreskrifter om att avfall ska anses som farligt avfall tas bort

I artikel 7.2 i avfallsdirektivet ges en medlemsstat möjlighet att betrakta avfall som farligt avfall trots att det inte tas upp som farligt i förteckningen över avfall. Kommissionen har begärt in-formation från Sverige om hur det garanteras att bedömningen av de farliga egenskaperna hos avfall sker innan avfallet klassificeras. Sverige har också uppmanats att lämna mer ingående information om genomförandet av artikel 17.

Förslag till åtgärd

Bemyndigandet för Naturvårdsverket att meddela föreskrifter om att avfall som har farliga egenskaper är att anse som farligt avfall tas bort. Skälet är att Naturvårdsverket i redovisningen av regeringsuppdraget avseende klassificering av utvinningsavfall bedömt att det, av olika anledningar, inte är lämpligt att använda bemyndigandet

Synpunkter

Nämnden har inga synpunkter.

8. Tillsyn över avfallshantering och andra verksamheter där farligt avfall uppkommer

Enligt artikel 34.1 i avfallsdirektivet ska verksamhetsutövare som behandlar avfall, verksamhetsutövare som yrkesmässigt samlar in eller transporterar avfall, mäklare, handlare samt verksamhetsutövare som producerar farligt avfall regelbundet inspekteras.

Kommissionen anser att det är oklart hur kravet på regelbundna inspektioner har genomförts i svensk rätt.

Förslag till åtgärd

Det införs krav på regelbundna tillsynsbesök hos den som yrkesmässigt hanterar avfall eller bedriver en yrkesmässig verksamhet där farligt avfall uppkommer. Det införs också krav på vad tillsynsmyndigheten ska kontrollera vid tillsyn av den som yrkesmässigt samlar in eller transporterar avfall.

Synpunkter

I direktivet anges att regelbunden tillsyn ska ske hos verksamhetsutövare som *producerar* farligt avfall (t.ex. avfall som uppkommer i en tillverkningsprocess). Det är oklart om förslaget avser att gå längre än vad som föreskrivs i direktivet. Enligt nämndens mening är *uppkommer* ett vidare begrepp än *producerar*. Hos i princip alla som bedriver yrkesmässig verksamhet uppkommer någon form av farligt avfall, om inte annat datorer, lysrör och liknande farligt avfall. Det kan rimligen inte vara EU-kommissionens avsikt att alla verksamheter där det kan uppstå farligt avfall ska inspekteras. Om detta ändå är vad kommissionen avsett, anser nämnden att det måste finnas någon form av nedre gräns för när regelbunden tillsyn krävs.

När det gäller transportörer är det viktigt att förtydliga vilka transportörer en kommun ska bedriva tillsyn av, om det endast är av de som har sina huvudkontor (sitt säte) i kommunen och om det endast är de som utför transporter som är tillståndspliktiga eller om även de som anmält egetransport omfattas. Om det är de som har som sin huvudsakliga verksamhet att transportera avfall eller om det är alla, som transporterar avfall. Utöver de som har tillstånd tillkommer ett okänt antal som borde ha, men inte har, tillstånd eller som borde ha, men inte har, anmält egetransport. Det skulle t.ex. kunna vara företag som sköter snöröjning och utför markarbeten, installations-företag som tar med sig produkter som blivit avfall från kund, hantverkare, reparations- och serviceföretag o.s.v. Dessutom finns den nya marknaden som utgörs av företag som erbjuder hushållen olika avfalls- och återvinningstjänster som t.ex. Tiptapp. Den nuvarande avfallslagstiftningen är – trots att den är tämligen nyskriven – inte förberedd för sådana tjänster som bygger på tillämpning av ny digital teknik. Det skulle behövas en särskild översyn av hur bestämmelserna i 15 kap miljöbalken kan tillämpas på sådana verksamheter av ”Ubermodell” där avsikten i första hand är att koppla ihop privatpersoner som vill få en tjänst respektive utföra tjänsten och där återbruk och avfall hanteras i samma system utan någon egentlig åtskillnad.

Det är därför viktigt med tillsynsvägledning inom området. Av vägledningen ska det framgå vilka företag som omfattas av kravet på regelbunden tillsyn. Begrepp som används måste förklaras med exempel så att lagstiftningen kan förstås. Vad betyder t.ex. att yrkesmässigt transportera eller att yrkesmässigt samla in?

9. Bortskaffa avfall

Enligt artikel 3.14 i avfallsdirektivet definieras behandling som återvinnings- eller bortskaffningsförfaranden, inklusive beredning före återvinning eller bortskaffande. Kommissionen har påtalat att avfallsdirektivet inte genomförts på ett korrekt sätt i den svenska lagstiftningen eftersom definitionen av behandling inte omfattar beredning före behandling.

Förslag till åtgärd

Det tydliggörs att begreppet bortskaffa avfall inkluderar beredning före bortskaffande.

Synpunkter

För att öka tydligheten av vad som avses föreslår nämnden att begreppen exemplifieras såsom görs för begreppet ”förbereda avfall för återanvändning”.

10. Bästa tillgängliga teknik

Kommissionen har påpekat att det i svensk lagstiftning saknas en definition av begreppet bästa tillgängliga teknik. I svensk rätt anges bästa *möjliga* teknik istället för bästa *tillgängliga* teknik när det gäller blandning av avfall och i formeln för beräkning av

energieffektivitet.

Förslag till åtgärd

Sverige inför en definition av bästa tillgängliga teknik och byter ut begreppet bästa möjliga teknik till bästa tillgängliga teknik.

Synpunkter

Nämnden har inga synpunkter annat än att även om den föreslagna förordningstexten närmast ordagrant är vad som föreskrivs i direktiv 96/61/EG art 2.11 - vore det önskvärt med en mer begriplig text för att definiera begreppen ”bästa tillgängliga teknik” och ”tillgänglig”.

11. Kontroll när avfall lämnas till någon annan

Kommissionen har påpekat att det inte finns någon skyldighet för ett insamlingsföretag eller en transportör att överlämna avfallet till lämplig behandlingsanläggning och att bestämmelsen i 53§ avfallsförordningen endast avser avfall som produceras i en yrkesmässig verksamhet.

Förslag till åtgärd

Skyldigheten för den som lämnar avfall till någon annan för hantering att kontrollera att mottagaren har gjort de anmälningar och har de tillstånd som krävs utökas till att inte bara gälla för avfall som *uppkommit* i yrkesmässig verksamhet utan också för avfall som har *hanterats* i en sådan verksamhet.

Synpunkter

Det är bra att bestämmelsen förtydligas så att den kommer gälla för alla som hanterar avfall. Nämnden noterar att förslaget innebär att behandling poängteras särskilt i punkten 1. Nämnden föreslår att även transport lyfts fram så att punkt 1 får lydelsen ”den som tar emot avfallet för *transport*, behandling eller annan hantering”. Alternativt bör, som enligt nuvarande lydelse, bara begreppet hantering användas eftersom det begreppet omfattar såväl behandling som transport.

Synpunkter på förslag till förändringar för att förbättra genomförandet av elutrustningsdirektivet

EU-kommissionen anser att definitionen av konsumentelutrustning inte är korrekt genomförd i svensk rätt eftersom avfallets kvantitet saknas. För att elavfall ska kunna klassas som konsumentelutrustning ska mängden motsvara den mängd som uppkommer från privathushåll.

Förslag till åtgärd

Definitionen av konsumentelavfall i förordningen om producentansvar för elutrustning kompletteras med texten ”som till sin kvantitet är likvärdig med avfall som normalt uppkommer i privathushåll”.

Synpunkter

Nämnden har inga synpunkter.

Stockholms Stadshus AB

Stockholms Stadshus AB:s yttrande daterat den 11 januari 2018 har i huvudsak följande lydelse.

Stockholm Vatten och Avfall AB:s remissvar har i huvudsak följande lydelse:

För Stockholm Vatten och Avfall (SVOA) är konsekvenserna av förändringarna med koppling till avfallsdirektivet relativt små. SVOA (avfallsavdelningen) kommer att behöva göra förnyade anmälningar för de s.k. C-verksamheter som avdelningen driver (exempelvis

Roslagstulls återbruk samt miljöstationer för farligt avfall). Den administrativa kostnaden för detta är begränsad. Avseende elutrustningsdirektivet så får förändringarna inga konsekvenser för SVOA.

SVOA har därför inte något att invända mot de föreslagna förändrade författningsförslagen (*bilaga 1*).

Koncernledningens synpunkter

Koncernledningen har inga synpunkter på ärendet utan ställer sig bakom Stockholm Vatten och Avfalls svar.